

en högtidligare ed afläggas. Man fruktade at några provincial-juntor skulle fordra, at, tills detta skett, Konungamagten måtte öfverlemnas åt en regering. — Et af den provisoriska juntans första steg var at förklara allt, hvad efter 1814 skett, existera de facto, men ej de jure. Madrids gamla Municipalitet är återställt, sådant som det fans under Cortes. — Den nya Ministeren är til en del redan nämnd. Krigsminister är Ocono, som för 15 månader sedan undergick torture hos Inquisitionen; Benådnings- och Justitiæ-Minister Arguelles, som varit skickad til Ceuta på 5 år; Sjöminister Salazar, f. d. Prefect i Sevilla. Ryktet bestämde annars Pizarro för utrikes departementet, Ballasteros för krigs, Agar för inrikes o. s. v. — Hufvudstaden hade alla aftnar varit illuminerad; hela lifvet är blott en glädjefest. D. 9 om aftonen hade några folksrörelser ägt rum; skockningar skedd och man fordrade Hertigens af Olagon och några flera gunstlingars hufvud. De hafva flyktat. — Öfver allt hafva Inquisitionens fångelser blifvit upbrutna och de lefvande liken framdragna. Man har träffat sådana, som man ej väntat sig. Några voro redan dömda och hade blifvit afrättade i fångelserna, om ej revolutionen i rättan tid kommit. — D. 10 trädde General Capitainen i Barcellona, Castanos, tillika med Biskopen, ut på en balcon, kysste constitutionen, tryckte den til hjertat och besvor den, under en otalig folkskaras jubelskri. Biskopen välsignade constitutionen, Öfver allt råder ordning och glädje. — D. 11 intogade Mina i Pamplona och Constitutionen utropades. Mina är den ende, som i sina proclamationer visat något hätskhet emot Konungens person. — Enligt sednaste underrättelser hade alla militäriska rörelser i landet uphört. — Erkebiskopen i Murcia står i spetsen för resningen der. — Elio skall hafva flytt för Valencianernes förbittring. — Det berättas, at då Konungen för Castilianska Rådet förkunnade sitt beslut om constitutionens antagande, utropade Hert, af Infantado: "E. M. trygger sig; men vi äro allesammans förlorade" — Första extra nummern af Hoftidningen för d. 9 var utgifven från "Kongl. tryckeriet;" men en annan utkom några timmar derefter från "national tryckeriet." — En ny tidning, under namn af *Constitucional* utkommer.

Portugal. En allmän gäsning skall råda i landet. Et stort parti skall vara för Spanska Konun-

gen och kallas det Ferdinandiska. Medlemmar af de största familjer deltaga deri.

Frankrike. "Jag har" säger B. Constant, "hört de ifrigaste bland Ultras ropa, at man bör votera med pistoler i bältet; de liberala ringa stormklockan då de säga, att friheten är till intet gjord; manifestet är redan utkommet, nu måste svärdet dragas. Man talar om dagordres, och jag har sett sådana, hvilka precisa ord jag ej kan ansvara för, men som säkert skola existera, och hvarigenom trupperne antydas, att vara stridsfärdige vid första signal. Deri upprepas äfven den formliga anklagelsen mot en f. d. Minister, och utsträcker till hvad man kallar en faction (de liberala), och det förslaget att utgjuta blod och utrota denna helfvetiska faction förkannas der med. Sulikomlig öppenhet och förhastad glädje De finare gå väl på annat sätt till väga; och jag skulle ej undra, om de häldre valde uppdiktandet af en sammansvärjning, än något annat medel; de förnya härom orimliga rykten, som redan något saktat sig; de tala om viktiga arresteringar o. s. v. Inmedertid önskar ingen någon revolution, aldrig minst folket." — Till slut säger han: "Så stå sakerna. Vi nalkas afgrunden, men ännu hafva vi ej fallit deri. Samma vishet (Konungens), som räddade oss 1816, kan äfven nu komma oss till hjälp."

Fievée (en af de talentfullaste Ultras) har tillkännagifvit, at då Royalisterne bidragit til exceptionslagarnes genomdrifvande i Kammaren, så kunde de ej mer räkna på hans penna, så snart pressen ej mer är fri; — Från Strassburg meddelas följande utdrag ur ett bref från Paris: Courvoisier hade d. 5 Mars privat audience hos Konungen, och förelade H. M. på det nogaste sakernas ställning. H. M. börde honom med uppmärksamhet och försäkrade, att H. M. aldrig mer skulle lemna magten åt dem, hvilka endast betjente sig deraf till att upstända passionerna. — Talrika patruller genomtåga hvar natt Paris's gator.

England. Hunts process i York drager ut på tiden. Burdets dæremot är slutad. Jury förklarare honom "skyldig" till smädeskrift. Dömet är icke afkunnad. — I Irland stå sakerna på samma fot. Emot Ribonnen sammandragas läger. — D. 23 Mars stod vallistan för Westminster så: Burdett 4743, Hobhouse 4372, Lamb 3587.

STOCKHOLMS COURIER

Måndagen den 10 April.

Sine ira, studio et metu.

Tänkar vid underrättelsen om revolutionen i Spanien.

Nationernas sak segrar, ty de kämpa ej mera blott hvar för sig. Intet folk är kufvadt, förr än alla gifvit sig. Friheten fortskrider, med ojämna steg, men den fortskrider. Ett steg tillbaka hos det ena folket åtföljes af ett framsteg hos det andra. Man stämplar emot henne — hennes fiender njuta en seger, för att hårda hennes tillbedjares ståndaktighet — och när en svaghet öfverfaller dem, när deras hopp börjar svigta, deras ögon sänka sig mot jorden och bedröfvas af olyckliga efterdömen från framfarna tider; så skallar öfver världen ett nytt rop: lefve Konungen! Lefve Constitutionen! De lyfta sina ögon — det var frihetens härskri. Hon har underlagt sig en stolt och tapper nation, som hyllar hennes välde. De nedslagne blygas öfver sin misströstan. Tidens Genius fattar å nyo deras sinnen. Blicken mot höjden, säger han, J svage! Ledsnen J vid första motgång att följa mitt banér? Skall er svaga syn aldrig hinna att genomtränga de tunnna dunsterna vid jordytan, för att urskilja himmelas klarhet öfver Er och min hand, som tecknar den bana, J hafven att följa?

Lefve Konungen och Constitutionen! det är frihetens härskri. När folken, af-

skuddande sina fjettrar, höja detta segerrop; när de ej yrande begära något annat, än sina Konungar förenade med sig genom lagen; då äro folken mogna för friheten — och hvem skulle rycka henne ifrån dem? — Om Konungarna sjelfva skulle undandraga sig folkens hyllning, öfvergifva deras sak, upphöra att vara Konungar; det vore folkens enda möjliga olycka. Men nej, den är icke möjlig. Ljuset omgifver Konungarne nu. Folken tala ej mer till dem genom trolösa tolkar. Folkens egna språk talar af deras organer, hörda af dem sjelfva — och Konungarne skulle icke höra, icke förstå! De gamla tolkarne skulle ännu förmå att öfverrösta den stämma, hvar af hela landet genljuder!

Det är genom ett enda utnött konstgrepp, som dessa Konungarnes fiender, hvilka kalla sig deras närmaste vänner, hoppas att tillvägabringa sönderingen emellan dem och folken. Det är att förleda Konungarnes ärelystnad till det olyckliga företaget att försvara, hvad folket lägger deras Ministrar till last — till den ofantliga villfarelsen, att all granskning af Regeringarnes steg är rigtad mot Konungarne. Detta konstgrepp syftar att mörda Konungarnes kärlek till folken. Utsläcka Konungarnes kärlek till folken, det är det enda sättet att lösgöra dem från folken; ty att

beröfva dem folkens kärlek, derom bör man förtvillva.

Att tadla en Konung, är alltid ett brott — en Konung, som tadas, bör ej, kan ej förlåta. Han vill aldrig fela, och Hans person är helig för sjelfva samhällets skull. Öfvertyga Honom, att Han tadas af folket, är således att göra Honom oblidkelig. Och likväl kunna menskliga handlingar aldrig fritagas från tadel, så länge tankans och ordens bruk skall äga något slags frihet. Det helsosamma tadel mot en regering är det, som aldraminst kan umbäras, som aldraminst får förbjudas.

Helgd och vördnad åt Majestätet — fri granskning öfver regeringen — det är då hemligheten af denna stora uppfinning, denna tidens talisman, den lagbundna Konungamakten. Och denna uppfinning är fulländad. Nationerna hafva lärt att skilja imellan sina Konungar och Deras rådgifvare. Det är ej blott statslärans fullkomning, det är rättvisans högsta kraf, att göra denna skillnad. Om den kunskapsrika ste, den mest utbildade vettenskapsman, med all sin lärdom tillämpad på ett visst lands allmänna och enskilda angelägenheter, skulle uppstiga på en thron — dit en Prins så ofta upphöjes i sina ugdoms-år — så skulle dock denne lärde nödgas erkänna sina insigters otillräcklighet, för att med egna ögon se och sjelf bedöma allt, hvad han såsom Regent borde företaga. Utan rådgifvare skulle han ingen dag vara trygg att kunna uppfylla sina pligter — och olycklig han, om han måste bära skulden för allt, hvad hans rådgifvare ansvarslöse finge tillstyrka!

I fordna dagar har det kunnat vara annorlunda; men den, som är det minsta bekant med bildningens närvarande tillstånd, än mer den, som har det ringaste begrepp om bildningens fordringar för framtiden,

skall ej ett ögonblick sätta i fråga, att ärendernas mångfalld och invicklade beskaffenhet göra det omöjligt för någon ensam människas förmåga att efter egen insigt styra ett europeiskt samhälle i närvarande tid. En Konungs bestämmelse är det mest vördnadsbjudande på jorden; men han är menskiska. Han kan vara den lyckligaste, så vida det är lyckligt att vara föremål för millioner människors kärlek. Han kan uträtta, hvad ingen annan förmår. Hans intressen äro öfver den menskliga svaghetens. — Han kan öfverträffa alla i ädelmod och ren vilja. Men han är förlorad, om han begär att åstadkomma det omöjliga. Om han ett enda ögonblick eftersträfvar den fåfänga äran att lita på Sig sjelf och skydda dem, som böra hindra honom från missstag; så träder Han utom Majestätets helgedom och ger sig till pris åt alla följderna af mensklig svaghet. I stället för den lyckligaste, blir han den olycksaligaste af alla de millioner, som ej begära bättre, än att få älska och berömma Honom.

Och desse, hvilkas ära och förtjusning Han gör, skulle väl förnuft och rättsbegrepp någonsin till den grad öfvergifva dem, att de kunde kasta skuld på Konungen för hvad hans Ministrar fela? Ett folk, som gjorde sig skyldigt till denna vansinnighet, vore ovärdigt att lefva under lagar, och skulle i sjelfva verket hafva frivilligt kastat sig under våldets makt i samma stund, som det vände sitt tadel emot Den, öfver hvilken lagarne ingen ting förmå. Det mest förtryckta folk, efter att hafva afskuddat sig sina bojor, har ägt sansning nog att ej ett ögonblick tveka i tillgifvenhet mot sin missledde Konung; och så snart Han lyssnade till folkets röst, upphörde att låna sin makt åt elaka rådgifvares företag; återskallade hela Hans land af fröjdropet: lefve Konungen!

Ett sådant exempel är tjenligt att ingifva Konungarne förtroende. Det upplyser, med ett enda drag, grunden för ansvarighetsläran, på hvilken hela det monarkiska systemet hvilar. Att upprätthålla Konungarnes makt, är att upprätthålla denna lära. Förkasta den, eller lemna obegagnad granskningsrätten mot Ministrars felsteg, är att undanrycka Konungarne allt stöd af lagen.

Yttrande af en Ledamot i Comitén til reglerande af Statens Embeten och tjenster.

(Forts. från N:o 28.)

Urskiljer man sålunda, hvad som är att hänföra till *lagskipningens* område från hvad som rätteligen hör under *administrationen*; — och antager man sedan, hvad som svårligen lärer kunna motsägas, att ingen Naring eller Rörelse behöfver något särskildt eller annat *beskydd* för sin fria verksamhet, än det, som står skrifvet i allmän Lag och allmän Rätt; så har man en temmeligen säker ståndpunkt, under det man ordnar de functioner, som återstå för administrationen, och ett någorlunda rengjort fält att anvisa åt dess verksamhet. Man må för öfrigt gifva dess organer namn af Collegier, Ministerial-Departementer eller hvad som helst.

Hittills har jag betraktat Collegial-inrättningen här i Sverige endast i afseende på dess delaktighet i Domaremakten. Sedan jag antagit, att denna egenskap alldeles bör försvinna, står den frågan kvar, om icke Collegiernes bibehållande såsom administrativa organer må anses lämpeligt?

När jag förut yttrat, att jag ej anser någon Naring eller Rörelse böra njuta *särskildt* eller annat *skydd*, än det som finnes i allmän Lag, har jag redan velat antyda,

att Collegierne i deras nuvarande form såsom ifrån hvarandra *åtskilde* embetsverk icke kunna äga bestånd. Denna splittring i åsichter, denna Corporations-anda, detta eviga stillastående på samma punkt, och denna inskränkning inom samma slentrianformade rörelsesekrets, — det är allt detta som måste afskaffas, om Sverige en gång skall hinna till en fri utveckling af de krafter, som ligga inom dess sköte. Det är ofelbart, att om administrationen någonsin skall komma till lif och till fullt medvetande af sitt systemål, den måste sammanbindas till *enhet*, utan hvilken ingen kraft eller ordning är möjlig. Således om Collegierne skola bibehållas, måste de sammanslås till *ett enda*; men i samma stund detta sker, och i samma stund detta stora och enda Riks-Collegium, efter en sådan på nytt födelse, basättes med embetsmän, som förstå betydelsen af denna nya organisation, det vill säga, som äro mäktige att med hel blick öfverskåda föremålen för sitt vidsträckt kall, i samma stund är ock Collegial-inrättningen i sjelfva verket förvandlad till en *ministerial* Styrelse. Hvarhelst den största upplysningen inom Staten finnes samlad, der har Statens Ministère, i sin rätta bemärkelse, sitt säte. Namnet betyder ingen ting; men det är en olycka, om denna samlade upplysning hålles på afstånd från Regenten. Följakteligen bör man ej skapa en underordnad inrättning, som, om den skall svara mot sitt ändamål, måste äga all den bildning, som fordras för de högre Styrelseorganerne. Detta vore, för att säga det minsta, att göra ett öfverflöds-verk på Nationens bekostnad; men det vore ännu värre: det skulle kunna hända, att den högre Styrelsen, de verkliga Ministrarne, på hvilka Nationen har sina ögon fästade, och som skola stå till ansvar för Styrelsens handlingar, blefve blotta maskiner, drifne

af denna underordning, som ej syntes och ej vore åtkomlig. Min tanka är således, att inga administrations-corporationer böra finnas, som ej directe representeras af Ministrarne. Det är uärmast omkring Regenten, som den högsta upplysning bör vara concentrerad. Hans Ministrar böra vara hans rätta rådgifvare, och handla efter egna åsikter och egen öfvertygelse; de böra stå eller falla, allt efter som de väl eller illa uppfylla det höga förtroende, dem är gifvet; de böra ej stödja sig på någon särskild *fristående* corporation utom dem; och de måste äga tillräckligt utrymme och tillräcklig egen kraft för att handla i stort och med eftertryck. Öfver alla enskilda och individuella åsikter böra de vara upphöjda. — I Konungens Stats-Råd böra inga Rättsfrågor afgöras. Allt sådant måste skjutas under Domstolarne.

Efter dessa åsikter får Administrationen, bestående endast af Ministrarne, man må för öfrigt kalla deras corporation ministerial-Collegium, Ministerial-Departementer, eller hvad man behagar, endast att göra med *allmänna* administrativa Författningar och åtgärder; och det är efter dessa åsikter, som jag till organisationen af en sådan Ministerial Styrelse nu vågar framlägga ett förslag, så godt jag förmått uppgöra det, villig att i många delar det jemka och förbättra, sedan jag fått del af mina Herrar medarbetares mognare tankar i saken.

Uti sjelfva Constitutionen är genom Stats-Rådets organisation, en grund lagd för Statens styrelse, emedan Justitiæ Stats-Ministern, Stats-Ministern för Utrikes Ärenderne och Hof-Cancellären hvardera redan fått sina functioner. Det återstår således blott att completerera denna byggnad.

I följd häraf måste en af de öfrige Stats-Råden bli Stats-Minister och Chef

för Rikets Kammarverk, och en annan Ledamot af Stats-Rådet bli Stats-Minister och Chef för Uppbörds-Verket; — en Militair-Ledamot af Stats-Rådet bli Krigs-Minister och Chef för de ärender, som angå arméen, samt likaledes en annan Ledamot bli Sjö-Minister och Chef för Flottornas ärender, — hvarderas generela befattning blir således:

Stats-Ministern för Kammar-Verket får under sitt befäl

1:0 Ett Departement för Kammar-Verket, hvarest handhafvas alla ärender om Kronans domainer och lägenheter, Jordböcker m. m. som nu rätteligen höra till Kammar-Collegium och ej öfvergå till Domstolarne; äfvensom de militie Kameral-ärender, som nu lyda under Krigs-Collegium och Sjöförvaltningen. — Departements Chefen tillika med Contors-Cheferne blifva Ministern ansvariga, om Kronans rätt och talan i något fall ej af dem utföras och bevakas.

2:0 Ett Departement för Bergverken och de dermed gemenskap ägande Manufacturer, samt Kongl. Myntet.

3:0 Ett Departement för Jordbruk, handel och Näringar, samt de ärender, som nu höra under Commerce-Collegium och Convoj-Commissariatet.

4:0 Ett dito för Allmänna Magasins-inrättningen, så vida denna inrättning längre bör fortvara.

5:0 Ett Departement för allmänna Läkare-vården och fromma Stiftelser.

6:0 Ett Departement för Landtmäteriet och Tabell-verket, samt hvad i öfrigt hör till den statistiska kännedomen af Rikets inre tillstånd.

7:0 Ett Departement för Poststyrelsen. *Stats-Ministern och Chefen för Uppbörds-Verket* får under sitt befäl och ansvar:

1:0 Stats-Contoret, som emottager,

indrifver och redovisar Statens alla Ordinarie och Extra ordinarie inkomster, äfven från Postverket och Tullstyrelsen. — Stats-Contoiret får 2:ne Departements-Chefer: den ena för Inkomst och Uppbörds-Contoret: och den andra för Utgifts och Redogörelse-Contoret. Stats-Contorets pligt blir att tillse, det Uppbörden ordentligt och på bestämd tid; utan balance, ingår, hvilket instructionen närmare skall bestämma. — Revisionen af Redogörelsen och Förvaltningen skall tillhöra ett Rikens Ständers Verk, hvarom nedanför skall förmälas.

2:o Ett Departement för Tullverket.

Hof-Cancellären får under sitt ansvar och befäl, ett Departement för Ecclesiastik-verket, samt allt hvad som rör den allmänna upplysningen, Litteraturen och Uppfostringen. Cancellie-styrelsens göromål fördelas emellan Hof-Cancellären och de öfrige Ministrarne, efter göromålens olika natur.

Krigs-Ministern kommer att öfvertaga de ärender, som nu tillhöra General-Adjutanten för Arméen, och det som nu tillhör Krigs-Collegii befattning, med undantag af Militie Cameral-mål.

Sjö-Ministern öfvertager likaledes de ärender, som, utom Cameral-mål, höra till förvaltningen af Sjö-ärenderne, samt General-Adjutants-Expeditionen för Flottorne.

Följande Collegier och Embets-Verk komma således att alldeles upphöra, sedan deras göromål blifvit annorlunda indelade, nemligen: Allmänna Ärendernas Beredning, Cancellie-styrelsen, Krigs- och Kammar-Collegierne, Bergs- Commerce- och Sundhets-Collegierne, Stats-Contoret och Förvaltningen af Sjö-ärenderne, samt Krigs-Hof-Rätten, äfvensom Kammar-Rätten, emedan dess Domarebefattning, lika med de öfrige Collegiernes, öfverflyttas på de ordinarie Domstolarne.

Konungen bör äga makt att disponera Statens inkomster i enlighet med de föreskrifter, Rikens Ständer meddela; hvar emot det ensamt är Rikens Ständers rätt, att göra sig underrättade, huru dessa föreskrifter blifvit iakttagne och verkställda. Jag har således, vid nogare öfvervägande, frångått den princip, jag yttrat i särskilda Utskottet, att all Uppbörd bör inflyta i Riksgälds-Contoret och derifrån utgifvas efter Konungens anordnande. Mina skäl äro dessa: utom grundprincipen, att Statshushållningens förvaltning bör vara concentrerad i Konungens hand, hvilket ock instämmer med Sveriges nuvarande Constitution, bör Konungens makt på intet sätt råka i collision med Ständernes makt under deras frånvaro. Det strider ock emot samma princip, att Uppbörden och Dispositionen af Statens medel samt Controllen och Revisionen deraf skall tillhöra en och samma makt. I alla fall skulle jag hafva betänklighet att lägga mycken administrativ makt i en Corporations hand, i synnerhet under nu varande representation, och då aflöningsättet nu är så inrättadt, att största delen af Ständernas Fullmäktige måste utses från Stockholms Stad, hvilka, såsom innehafvande andra Tjenster eller Näringsfång, sällan kunna få tid taga närmare kändedom om Verkets göromål, utan administrationen, så till sägandes, måste falla i händerna antingen på någon verksam Ledamot eller någon af betjeningen, så att det torde hända, att en enda person komme att styra verket i hela Corporationens namn, hvilket i framtiden kunde blifva äfventyrligt, isynnerhet då Secreteraren i Riksgälds-Contoret tillika är Secreterare hos Rikens Ständers Herrar Revisorer och hos Stats-Utskottet, der Riksgälds-Contorets förvaltning skall granskas.

Det är af sådane skäl, jag föreslår, att

den Revision, som hittills varit verkställd i Collegier eller Administrations-verken, varder öfverflyttad till ett Riksbens Ständers Verk, som Ständerne sjelfva låta organisera och instruera; och sådant synes vara så mycket angelägnare, som en Revisor aldrig bör vara beroende af någon bland de Redovisande. Det vore förlåtligt, om man någon gång misstrodde en Revision eller Controll, som förrättas af en Konungens embetsman öfver en annan Konungens embetsmans åtgärder. Sakens natur fordrar, att de Redovisande och Controllerande skola bero af olika myndigheter.

Genom det nu föreslagna nya administrations-sättet, blir Konungen i tillfälle, att genom sina Ministrar verka med hastighet i alla delar af administrationen. Ministrarne meddela rörelse-kraften genast åt Landshöfdingarne, Öfver-Ståthållaren, Militaire-Befälhafvarne och åt Consistorierne, hvilka alla således egentligen komma att blifva beroende af Ministrarne.

Då efter mitt förslag inga *rättsfrågor* böra förekomma till pröfning i Stats-Rådet inför Konungen, utan afgöras af den oberoende domare-makten; så blifva de nuvarande och öfver behofvet utvidgade Stats-Expeditionerne alldeles öfverflödiga och böra således försvinna, sedan Stats-Secreterarne icke få några ärender att bereda eller föredraga, utan Stats-Secreterarnes verksamhet blifvit öfverflyttad på Ministrarne. De angelägenheter, som Ministrarne hafva af nöden att hos Konungen föredraga antingen muntligen eller skriftligen, i hvilket senare fall de kunna vara förberedde af vederbörande Departements-Chef, böra af Ministern directe anmälas och ej af någon Stats-Secreterare föredragas, emedan sådant endast skulle medföra en skadelig tids-utdrägt och vidlyftighet. När nya författningar skola utgifvas, böra de ock af Ministern

utarbetas och föredragas, samt Konungens Expeditioner af Ministrarne contrasigneras. Konungens göromål i Stats-Rådet skola blifva märkbart minskade, emedan alla Besvärs-mål och rättsfrågor, som från Collegierne och Underslyrelserne nu gå till Konungen, hädanefter komma att afgöras vid Domstolarne. Det är blott besvär öfver befordringsmål, som komma att föredragas hos Konungen, och hvilka Ministren äger, att antingen sjelf eller genom någon Departements-Chef föredraga.

Inför Konungen i Stats-Rådet erfordras blott ett visst antal Protocolls-förande öfver der förekommande ämnen. Aflöningen och Personalen skall i Staten bestämmas.

(Forts. e. a. g.)

UTLÄNDSKA NYHETER.

Spanien. Allt tillkännagifver ett oafbrutet förtroende mellan Konung och folk, i förening med en fast föresatts, å Konungens sida, att i allt och noga följa den besvurne constitutionen. Konungens proclamation till nationen af d. 10 Mars förtjenar att fullständigt införas. "Spanjorer" heter det, "då det lyckades edra hjertmodiga austrängningar att sluta den fångenskap, hvori den oerhördaste trolöshet hade bragt mig; så förenade sig allt, hvad jag, vid mitt inträde på fäderneslandets jord, såg och hörde, att öfvertyga mig, det nationen önskade sin gamla regeringsform upplifvad. Denna öfvertygelse måste bestämma mitt beslut att rätta mig efter det, som syntes vara en nästan allmän önskan af mitt högsinta folk, hvilket just då hade segrat öfver den främmande fienden och fruktade den inre tvedrägtens ännu farligare onda."

"Dock hade ej undfallit mig, huru som den Europeiska civilisationens snabba framsteg och kunskapernas utbredande ända till de lägsta klasser, den tätare förbindelsen emellan alla delar af jordklotet, de den nuvarande generationen förbehållna förvånande händelser, hade födt idéer och önsknigar, som förblifvit våra förfäder obekanta och hvarur nya behof, omöjliga att afvisa, skulle uppstå. Äfvenså fann jag, att de politiska inrätt-

ningarne nödvändigt måste ändras efter dessa grund-sattser, för att vinna denna människornas harmoni med lagarna, hvarpå samhällets bestånd och lugn grunda sig."

"Men under det jag moget och med faderligt hjerta öfvertänkte de ändringar i vårt styrelse-sätt, som syntes förenligast med national-karakteren och det närvarande läget af Spanska monarkiens olika delar, och tillika mest öfverensstämmande med de upplystaste nationers inrättningar, erfor jag edra brinnande önsknningar om återställande af den författning, som promulgerades i Cadiz 1812, under vapnens bruk och på en tid, då J, genom Eder strid för fäderneslandets frihet, voren föremål för världens beundran. Såsom en öm far har jag lyssnat till dessa önsknningar och beqvämt mig till det, som, enligt mina barns öfvertygelse, skall försäkra deras sällhet. Jag har besvurit constitutionen, efter hvilken i suckaden, och skall alltid vara dess fastaste stöd. Redan har jag träffat de tjenligaste anstalter till Cortes's sammankallande. Med edra representanter skall det vara mig en njutning att arbeta på national-välfärdens stora ändamål."

"Spanjorer! Er ära är det enda, mitt hjerta eftersträfvat; min själ begär ej annat än att se Eder eniga, tredsiga och sälla omkring min thron. Hafven då förtroende till Eder Konung, som talar till Eder med den hjertlighet, hvilken det läge, hvari han finner Er, och den innerliga känsla af de höga pligter, dem försyren honom ålagt, hos honom frambringa. Hädanefter kommer ert öde att till stor del bero af Er sjelfva. Vakten Eder att hänföras af det bedrägliga skenet af ett idealiskt godt, som ofta hindrar att vinna ett verkligt. Undviken det passionernas uppretande, som förvandlar dem till fiender, hvilka skulle vara Edra bröder och förenade i känslor, såsom de äro det i religion, språk och seder. Stöten ifrån Eder edra afundsmäns farliga intalningar och förställda smicker. Låtom oss — jag främst — uppriktigt vandra på den constitutionela banan och visa Europa ett mönster af visshet, ordning och fullkomlig moderation i en kris, som hos andra folk varit beledsagad af tårar och olycka. Låtom oss handla så, att Spanska namnet blifver beundradt och aktadt, under det vi för sekler grundlägga vår sällhet och vår ära. Madrids Slott d. 10 Mars 1820 *Ferdinand.*"

Allmänt säges, att medlemmarne af de fordua Cortes skola med det snaraste sammankallas, all-denstund de nya valen ej kunna så fort verkstäl-

las, som fordras för de regleringar, hvilka Cortes ensamme kunna göra. Constitutionen är redan besvaren i alla landsorter, hvarifrån man erhållit nyheter: om Grenada, Cadiz och i allmänhet om Andalusien har man inga bestämda underrättelser. I Murcia hade Romero Alpuente blifvit satt till civil och Torrijos till militär styresman. Båda framdrogos ur inquisitionens fångelser, der de undergått tortur. Mina har af jantan i Pamplona blifvit antydd att inställa sina rustningar och den gamle vice Konungen Ezpeleta (som hittills alltid varit ansedd för Minas och Constitutionens hätskaste fiende) är bibehållen vid styrelsen. I Valencia hafva excesser förefallit; flera personer äro mördade; Elio flyktad, man vet ej hvart. Porliers Officerare hafva småningom ankommit till Bisoaya och blifvit entusiastiskt emottagne; los Josefinos deremot kallt. I Barcellona tvangs Castanos att nedlägga Gen. Capitains embetet, som öfverlemnades åt D. Jose de Castelar, hvilken befriades ur Inquisitionens fångelser. I la Mancha har revolutionen fredligt gått för sig, under Grefve Abisbals anförande.

D. 10 samlades på Kongl. befallning Garnisonen på Prado, och besvor constitutionen, under utrop af: "Lefve Konungen! lefve Constitutionen!" — D. 11 blef, genom ett Kungligt decret, personliga och tryckfriheten proclamerad, och de af constitutionen stadgade Censur juntor satta i verksamhet. Dessa utgöra dock icke, såsom namnet tyckes innebära, några censur-anstalter, utan blott tryckfrihetsdomstolar. — De hittills varande höga Råden (Castilianska, Indiska, Ordens, Finance, Inquisition och Stats-Råden) äro, genom Kongl. Förordning af d. 12, upphäfnad, alla beslut fattas med provisoriska jantans råd, och befallning har afgått om de constitutionella auctoriteternas väljande. — Enligt constit. böra halföns och de ultramarinska provincernas angelägenheter behandlas åtskilda; och derföre är D. Jose Garcia de la Torre nämnd till Minister för de förra, D. Ant. G. Salmon för de sednare. — I stället för Hert. af Alagon är Marq. af Valparaiso (en deciderad liberal) nämnd till Chef för Gardet. — Af den provisoriska Juntas ledamöter har Card. Bourbon varit regent under Cortes och medlem af den deputation, som 1814 gick till Valencia, för att taga eden af Konungen (allt sedan i onåd); Meehoakan, Biskop af Valladolid, var 1815 nämnd till Minister, men hade knappast haft sin första conference med Konungen, då Stor-Inquisitoren underrättade H. M., att en anklagelse förestod M. inför det heliga officium, hvarpå han af-

sattes och kastades i Inquisitionens fängelser; Valdemoros var Prefect i Valencia och utstod mycket af Elio; Grefve Taboada f. d. Rådsherre, allmänt vördad och älskad; Tarrins, Prefect i Avila under Cortes; Texada, ansedd köpman i Madrid, medlem af Cortes; Pezuela, Minister under Cortes, genast afsatt efter Konungens återkomst. — Justitiæ Ministern Arguelles hade, som redan är nämnt, varit dömd till bojer och måste hämtas från gallererna. Då han skulle underskrifva offentliga handlingar, blef det honom svårt, i anseende dertill, att tummen, genom tortur, var skruvad ur led. Han sade då: "det kan ej hjälpas; för den allmänna frihetens och glädjens skull måste man glömma allt." — Äfven Ballesteros har undergått tortur. — De nya medlemarne i Justitiæ tribunalet äro de samma, som Cortes nämnde 1812. — D. 12 Mars blef stenen, hvarpå constitutionen är inbuggen, upprest på Plaza Mayor, i närvaro af alla auctoriteter; och bland folket, som under glödjerus bevistade ceremonien, utdeltes nu otalig mängd exemplar af constitutionen. — Genom circulaire af Finance-Ministern är tullfri utförsel af spanmål, frukter, vin &c. tillåten — Snällseglande fartyg hafva afgått till America, med proclamationer, underrättelser om hvad som händt, och förhållningsordres till de Kungliga befälhafvarne. En vapenhvila tros skola föreslås independenterna, tills Cortes hinna afgöra deras sak. — Konungen har till sin piktfader nämnt en för lärdom och ädla grundsattser utmärkt Kanonicus, Marina, som författat en historia om de fordn Cortes, och nu varit i exil.

Såsom prof på folkets tillgifvenhet för Konungen, midt under oyljan mot hans *regeringsgrundsattser*, anföres, att då Madrids garnison, jemte sjelfva garderna, beslutit gå öfver till insurgenterna, i fall H. M. ej antog constitutionen, öfverenskoms ändock att kvarlemnna två bataljoner, till dess personliga säkerhet. — Några bref af d. 10 berättat, att Konungen, omgifven af mängden, sjelf begifvit sig till Inquisitionens fängelser, till fångarnes befriande, och förkunnat Inquisitionens upphälvande. — Det rykte, som lupt i Paris, att Kon. Ferdinand, i anledning af tilltagande orolighet bland folket, på Ballesteros råd, beslutit begifva sig till S. Yldofonse och der afvakta Cortes's sammankomst, har icke bekräftat sig.

Portugal. I Madrid har gått det rykte, att flera Portugisiska gränsstäder förbrödrat sig med

de Spanska Insurgenterna och begärt att blifva införlifvade med Spanien.

Frankrike. Ändtligen är beslutet att sammankalla valcollegierna för de 4 departemånter, för hvilka deputerade ännu fela. — I Dep. kammaren är det förslag gjordt, att petitioner angående lagstiftningsfrågor ej skola föreläsas, utan blott läggas på bordet, och, om läsning begäres, denna för sig gå i hemliga utskottet. Häremot hafva de liberale ifrigt satt sig då, efter den personliga tryck- och valfrihetens inskränkande, äfven det sista medlet att få höra nationens besvär skulle vara förstördt. — D. 21 togo debatterne hos de deputerade öfver Tryckfriheten sin början och fortsara dageligen. D. 23 talte de la Fayette, Bignon, Constant och Pasquier. Mycken värma och konst användes på båda sidor. Pairenes Utskott har, genom Marq. Garnier, afgifvit sitt utlåtande om personliga friheten och tillstyrkt lagförslaget antagande. D. 24 togo debatterne i kammaren sin början. Marskalcken Grefve Jourdan och Grefve Ségur talte mot förslaget, Likasom Grefvarne Lemercier och Valance. —

Conservateur kommer, såsom den annonserat, att upphöra, "så snart lagförslaget om tryckfriheten hos de Deputerade gått igenom." Man vet att C. är den ifrigaste Ultras-tidning, redigerad af Chateaubriant Co.

Tyskland. Storhertigen af Hessen Darmstadt har nu utfärdat ett "Edict om Storhertigdömet's representativa författning." I Würtenbergska Riksdagen märkes för närvarande ännu mera harmoni än i början. Konung och folk förena sig der dageligen allt mer, genom de innerligaste och oförstörbaraste band. — D. 20 Mars öppnades Nassauska Landtståndernas session, Regerings-presidenten Ibell njuter tjänstledighet, tills hans dåliga hälsa blir återställd.

Nederland. Processen mot H:r van der Straeten och de för hans försvar häktade 7 Advocaternas väcker allt mer interesse, ju närmare den nalkas sin utveckling. D. 27 Mars skulle Accis-rätten begynna sina sessioner öfver H:r v. d. Str. De 7 Advocaternas sak har från Brüsselska Rådskammaren blifvit förvist till Criminel domstol (die Anklage kammer). En minoritet i bem. Rådskammare har protesterat mot beslutet. Tillåtelsen att besöka de häktade har blifvit inskränkt.

STOCKHOLMS COURIER

Thorsdagen den 13 April.

Sine ira, studio et metu.

I anledning af Stockholms Postens yttranden uti N:o 80.

Man har i Allmänna Journalen för den 5 dennes sökt gifva en större fullständighet åt de "citationer," hvarpå vi uti N:o 25 af denne Tidning stödt våra yttranden om Kongl. Brevet af den 7 sistl. Martii. Men man har "uppskjutit till en annan gång allt svaromål å sjelfva avis-artiklen." Okunnige ännu, huru lång beredsetid detta förväntade svaromål kan erfordra, hafva vi imedlertid blifvit af Stockholms Posten uppmånade till ett försvar för vår mening. Och ehuru vi, temligen trygge mot våra motståndares samlade styrka, de må blifva huru många, som helst, så länge fråga är att endast mäta sig i skäl och bevis, naturligtvis heldre skulle önska oss en afgörande affär med alla på en gång, än många tidsspillande skärmytslingar; måste vi likväl försaka denna fördel och, utan att längre afbida, hvad vi af Allm. Journ. hafva att vänta, nu företaga saken med St. Posten särskildt, underkastande oss vårt öde att fortsätta striden, så länge motståndarne finna för godt, och utfästade oss att, med tillförsigt till den lag, hvarunder granskningrätten hos oss är tryggad, icke mer i denna än någon annan sak vika för annat än förnuft och bevisning.

Vi lemna då tills vidare derhän, huru

insändaren i Allm. Journ. kommer att taga sig ut med sitt svaromål, och hvad parti han vill draga af den fullständighet, han gifvit åt våra citationer — huru han ämnar bevisa, att "statens å färde varande "underhandlingar med främmande makter" och "Konungens i sammanhang med dem "tillämnade beslut och afsigter" — allt saker som ej få kungöras i tryck — betyda det samma som handlingar angående försvarsverket, förvarade i ett Collegium, en Förvaltning och 2:ne andra Embetsverk, hvilka, såsom icke undantagna, höra till de allmänna verk, hvilkas handlingar äro uttryckligen tillätne till tryckning — hvad gemenskap förtroendet att "veta Konungens och rikets hemliga rådslag och slut" kan hafva med förtroendet att vårda offentliga handlingar, af lagarne lagda under allmänhetens ögon — och huru genom ett edsformulär, som förbinder "att i obrottslig tysthet behålla, hvad lönt och hemligt hållas bör," skall bevisas, hvad det är, som bör lönt och hemligt hållas. Vi vända oss till Stockholms Posten, som vändt sig directe till oss; och för att följa honom med fullkomlig trohet, införa vi honom och Courieren här samtalande, så att, i fall vi skulde äga någon läsare, som vore i saknad af Stockholms Posten, denna läsare dock icke må sakna något ord af den artikel, vi besvara. Våra svar skola

blifva alldeles desamma, som vi skulle anbragt i form af noter, derest det, i Stockholmspostens ställe varit Courieren, som meddelat artikeln — hvilket naturligtvis ej kunnat tillgå på annat sätt, än att den skulle blifvit till oss insänd. Ty om än det icke vore mot oss, som den i frågavarande artikeln funnes riktad; skulle vi likväl, då den strider mot vår öfvertygelse, omöjligen kunnat tillåta oss att lemna den ett rum i vårt blad, utan att beledsaga den med ett försök till vederläggning, eller åtminstone med ett tillkännagifvande, att den icke uttryckte vår egen mening. Då vi antaga, att Redactionen af Stockholms Posten åtminstone härutinnan instämmer i vårt tänkesätt; torde vi äfven få tro, att denna Redaction icke ogillat innehållet af sin artikel, utan genom densamma röjt sin egen mening i ämnet. Samtalet går då mellan begge Tidningarne sålunda:

St. P. "Ni har, m. H., uti en lång artikel granskat Konungabrevet af den 7de sistlidne Mars, till Krigs-Collegium, Sjöförvaltningen och de tvenne General-Adjutanterne, under åsigten af den inskränkning, Ni förmenat det göra uti Tryckfrihest-lagen."

St. C. Lång artikel! Sällan kommer Ni eller jag att meddela en kortare i ett viktigt ämne. Känner man förut och behöfver således ej omläsa det intagna långa momentet af Tryckfrihets-förordningen; så blir längden af artikeln ännu drägligare.

St. P. "Ingen kan vara mera älskare af sann frihet, än jag, och således mera tillgifven de grundsattser och former, som trygga Nationen vid utöfningen af dess heligaste rättigheter, äfvensom hvarje dess medlem vid helgden af lif ära och egen-dom."

St. C. Mången säger sig vara älskare af frihet, och vet icke, att den består uti

ingen ting annat än lagens helgd. Den, som fattar henne i detta enkla begrepp och ej älskar att göra henne tvetydig, har otroligt lätt att skilja sann frihet från all annan. Hon är ingen, säger han, eller sann — sann, så länge lagen följes till punkt och pricka — ingen, när lagen förlorar sin makt.

Likasom Ni ej nämner friheten utan att reservera Er med epithetet sann; så talar Ni ej om nationens rättigheter, utan att gifva dem namn af de heligaste. Skulle det väl finnas några, som icke vore heliga nog, för att njuta eder tillgifvenhet?

St. P. "Men det vore ensidigt och däraktigt, om man utsträckte dessa rättmätiga anspråk utöfver den gräns, Rikets säkerhet, Statens läge och Medborgarens frid utstaka."

St. C. Äfven den sanna friheten, äfven de heligaste rättigheterna hafva då ej sina gränser trygga! Icke nog således, att man aldrig vet, hvad Ni menar med edra ord, hvilken frihet Ni älskar under namn af den sanna, hvilka rättigheter Ni är tillgifven, såsom varande de heligaste. Äfven det, som Ni slutligen skulle behaga erkänna under dessa benämningar, påstår Ni böra efter omständigheterna jemkas, för rikets säkerhet, för statens läge, för medborgares frid. Beträktom ett ögonblick, huruvida någondera af dessa kan göra intrång på frihetens och rättigheternas gränser.

Rikets säkerhet ligger i den kraft, vi äga att sätta emot yttre våld — och denna hvilar ytterst på säkerheten att styras efter lagar. För denna säkerhet, och ingen annan, är det som vi strida, när vi försvara oss mot en fiende. Åt den, som skulle vilja försvara oss på bekostnad af vår frihet (vår frihet vill aldrig säga annat än våra lagars makt) skulle vi ropa: förlama icke våra armar, innan du förer oss i striden! Vi frukta ej att besegras, när

vi kämpa för våra rättigheter. Vi söka ej faran; men vi skola också icke undvika henne, om hon öfverfaller oss för bruket af vår frihet. Vi äro ett tappert folk. Nå väl, hvar är föremålet för vår tappethet, om vi skulle uppoffra våra lagar, för att frälsa oss från faran?

Om *statens läge* skulle fordra frihetens inskränkande; så vore det ett läge, som ovillkorligen borde upphöra, till hvad pris och på hvad sätt som helst; ty intet sätt kan vara sämre och intet pris högre än frihetens förlust. Skulle åter nämde *läge* endast vara ett tryckfel och böra rätteligen heta *lugn*, såsom troligt synes, emedan Ni, som fäster Er vid behovet af säkerhet och frid, icke gerna kan förbigå den säkerhet mot inre anfall, hvilken uttryckes med *statens lugn*; då svarar jag, att detta *lugn* aldrig skall upprätthållas af någon ting annat än lagen. Men i lagen består friheten. Således behöfver friheten aldrig inskränkas för statens lugn.

Godtycket störta stater, friheten aldrig. Men sedan man länge kallat sig fri, utan att vara det, eller gjort sig falska begrepp om friheten och låtit inbilla sig, att den består i något annat än lagens välde; sedan man länge känt sina anspråk och lika länge sett dem gäckas; då börjar man höra klagan, att friheten leder till oordningar, till statens undergång; då ropas det på inskränkningar i detta förderliga sjelfsväld. Ock ju mera man inskränker, desto mer aflägsnar man sig från det statens lugn, man söker; desto mera plågas man af den usla frihet, som återstår — ända till dess antingen inskränkningarne hunnit uppsluka allt, eller ock den förtryckta friheten gör våld på sina bojor — det vill allt säga, att den, som vårdar statens lugn genom frihetens inskränkande, stannar antingen vid tyranni eller folkrya.

Medborgares frid är endast den frid, som lagarne gifva. Att begära en annan, är att störa den medborgliga friden. Att denna skulle någonsin göra intrång på frihet och rättigheter (hvarmed nemligen endast och allenast förstås lagarnes helgd) är det orimligaste, som kan tänkas.

Sådan är min mening. Frihet och rättigheter, säger jag, kunna aldrig *utsträckas utöfver den gräns, Rikets säkerhet, statens lugn och medborgares fred utstaka*; emedan alla dessa bestå endast i frihet och rättigheter och utvidga sig alltid i och med detsamma, som frihet och rättigheter befästa sig. Ingen rågångstvist imellan säkerheten och friheten är möjlig; ty de äro gemensamma ägare af en och samma jord. — Om Ni, m. H., har rätt; så är denna mening *ensidig och dåraktig*. Har jag rätt; så äro edra tankar — mindre grundliga.

St. P. "Ni säger, att det icke förr varit allmänheten bekant, att det finnes uti ofvannämnde verk handlingar, hvilkas kunnigörande kunde medföra våda för Rikets säkerhet!"

St. C. Om förlåtelse! Jag säger, att det icke varit allmänheten *kunnigt* — betyder just icke alldeles detsamma. *Bekant* är allt, hvad man vet — *kunnigt* blott det, som man offentligen vet.

St. P. "Ni kan hafva rätt, om med allmänhet förstås den del af folket, hvars yrken icke medgifva särdeles eftertanka på annat än dagligt bröd."

St. C. Detta begrepp om allmänhet är för mig främmande. Jag vet icke ens, hvilka yrken, som, i fall de äro obrottsliga, af staten tillåtna, ej medgifva annan eftertanka, än den Ni nämner. Jag vet icke, huru stor del af folket det kan vara, som drifver sådana yrken; men jag tror, att hvilken del som beskyllas därför, äger finna sig fö:ölämpad. Jag förstår med

allmänhet, hvad som vanligen dermed menas, icke just alla dem, som arbeta för dagligt bröd, ej heller alla dem, som äta det utan att arbeta. Jag förstår, korteligen, med allmänhet någon ting, hvaröfver hvarken Ni eller jag äga förhålla oss.

St. P. "Men hos den, som aldrig så litet ägt tillfälle att öfvertänka statens behof, dess förhållande till andra makter, de anstalter, dess försvar föranleder — den kan ej vara ovetande, att riket äger arsenaler, förråd, vapen, kostnads- och byggnadsförslag m. m. hvilka det vore lika oförnuftigt, som barnsligt, att uppteckna till *fränlingars gagn*."

St. C. Ordet *hos* gör en liten omening, ursäktlig hos den, hvars eftertänka är sysselsatt med högre ämnen, än dagligt bröd. Rent språk borde åtminstone ingenting annat vara, än dagligt bröd i litteraturen.

Ni, som nu öfvertänker statens behof, och finner allt det vara allmänheten bekant, som Ni genom ett sådant öfvertänkande upptäcker, bör Ni ej likväl vara bilig nog att ursäkta den, som med sina forskningar ej hinner så långt, om han icke faller på den tankan, att hvad Rikets lagstiftare uttryckligen tillåtit, skulle vara vådligt för Rikets säkerhet? Och då man, under ett mer än tioårigt bestånd af deras lagstiftning, aldrig förr än nu hört omtalas någon våda deraf; skulle Ni ej finna förlåtligt, att man kan tro sig temligen undermåttad om statens behof, utan att hafva funnit minsta anledning att öfvertänka, om icke någon sådan våda vore å färde?

St. P. "Hvem har det väl kunnat undfalla, att om hvar och en utan undantag ägde att afskrifva eller afskrifva låta, hvilken handling och dokument som helst, så skulle bland antalet af nyfikna äfven de finnas, som kunna missbruka denna af

Folkrepresentationen så ädelt gifna allmänna rättighet, och om sådant inträffade, skulle vi snart upphöra att vara fria och sjelfständige."

St. C. Hvad vår frihet och sjelfständighet då skulle stå på svaga fötter! — Huru underligt det nu må vara, att allt detta kunnat undfalla någon; så är det likväl sannt, att det undfallit dem, som skrivit Tryckfrihetsförordningen, — och dem, som gifvit förslag dertill, — och dem, som efteråt gifvit förslag till ändringar i denna Grundlag, men aldrig nämnt om någon i denna del.

Ni medgifver ju, att den i fråga ställda rättigheten att afskrifva eller afskrifva låta är af Folkrepresentationen gifven, och ädelt gifven — ja, af lagstiftande makten, d. v. s. äfven af Konungen, är denna rättighet gifven i den högtidligaste form, som någon lag kan gifvas. Huru bär det sig då att säga: *om hvar och en ägde afskrifva, hvad lagstiftande makten gifvit honom rättighet att afskrifva?*

St. P. "Huru lätt kunde icke, under masken af en ren patriotisk ifver, eller under sken af en med flit tillställd rättegång, hvar och en låg och egennyttig menniska äga i sin makt att till utländningen, till afundsmän, till och med till fienden öfverlemna autentika förslag öfver Rikets försvarsverk, tillståndet af dess förråd, planerna till deras förökande &c. &c.?"

St. C. Och man skulle icke ens våga kalla denna menniska *låg och egennyttig* blott dertill, att han allmängjorde, hvad han ägde rätt att allmängöra. — Hvad åter angår att öfverlemna till utländningen, till afundsmän, till fienden; så är det någon ting, som icke är lösgifvet i Tryckfrihetsförordningen, och hvarora i min artikel eller det granskade Kongl. Brevet aldrig fråga varit. När saken kommer derhän,

då handlar den ej mer om svensk mans rätt att i Sverige utgifva tryckta skrifter; då inträder Styrelsemaktens vård öfver utrikes communicationen, och den kan om skrifers utförande förordna med samma rätt, som den förordnar om export och Sjötullsbevakning i allmänhet. Att hindra, det våra försvars-anstalter, såsom Ni uttrycker Er, *upptecknas till främlingars gagn*, lärer i många och de vigtigaste fall vara omöjligt, då det väsendtliga, det som icke förvaras i archiver, utan synes för hvar mans ögon, kan behållas i minnet oupptecknad och först på främmande botten upptecknas till främlingars gagn, i fall deri för dem något gagn finnes. För öfrigt torde den i fråga stälde exportvaran, i hvad form som helst, tryckt eller otryckt, skrifven eller oskrifven, blifva föga begärlig i en tid, då sjelfva Kabinetterna icke hafva några hemligheter, som ej ganska hastigt uppenbaras och njuta sin del i verdens uppnärksamhet, allt efter det större eller mindre intresse, de väcka.

St. P. "Ni undrar m. H., huru Rikets Ständer under affattande af Tryckfrihets-lagen icke gjort afseende å sådane möjliga missbruk!"

St. C. Om förlåtelse, m. H., jag har ingen sådan undran yttrat. Jag har i stället frågat mig, huruvida det varit *Rikets Lagstiftare* (Konung och Ständer) kunnigt, att kungörande af de i frågavarande handlingarne kan medföra våda för Rikets säkerhet; och jag har sökt utreda, huru Lagstiftarne, i sådant fall, låtit sig om denna säkerhet vårda.

St. P. "Äfven jag undrar derpå, samt att de synas hafva glömt, att missbruket står hos menskligheten alltid vid sidan af det lofliga bruket, och att lagstiftare derföre måste med yttersta varsamhet skilja det förra från det senare."

St. C. Denna undran tillhörer Er, m. H., och edra tänkesätt; och jag finner ingenting annat underligt deri, än att Ni endast talar om Rikets Ständer, då Ni tadtalar hela den lagstiftande maktens åtgärder; liksom kände Ni ej, att Konungen deltagar i stiftande af all lag, som Han ej sjelf ensam stiftar.

Visserligen tillhör det Rikets Ständer att ålägga sig alla nödiga inskränknings och lemna åt Styrelsen all nödig makt. Men om något i den vägen skulle glömmas; hvem bör man väl lättare ursäkta, folksmakten, som glömmar att bevilja, eller Regeringsmakten, som glömmar att begära? Vi hafva ännu samma Hofkantzler, som contrasignerat Kongl. Maj:ts Nådiga Proposition till 1812 års Ständer om ändringar i Tryckfrihetsförordningen. Honom horde Ni fråga, hvarföre han ej ansåg nödigt att ihågkomma, hvad Ni förebär Ständerne att hafva glömt. Han skulle ej funnit Ständerne mindre benägna att taga skäl i denna del, än i det, som proponerades och bifölls.

St. P. "Men om Rikets Ständer icke uti lagen yttryckt en föreskrift, som hvarje man af förnuft och fosterlandskänsla påkallar; månne väl Konungarikets vårdare, lagens rätte tolk, då Ständer icke äro tillsammans, månne han med liknöjdhet borde anse möjligheten af sådana missbruk, och tåligt afvakta deras utbrott? Månne icke tvertom Kongl. Maj:ts högsta pligt är att, intilldess Ständer sjelfve hinna i denna delen gifva mera tydlighet åt Tryckfrihetslagen, aflägsna alla farer, som annars innan kort skulle följa den missbrukande i spåren?"

St. C. Konungens rätt att gifva lagförklaringar sträcker sig icke till Grundlagarne.

Men säg mig, hvad menar Ni dermed,

att alltjemt framställa endast Ständerne såsom stiftare af Grundlag? Är Ni verkligen så litet underrättad om vår Statsförfattning; och får jag tilläfvventyrs från denna okunnighet ensam härleda hela ert tvistande i saken? Eller nyttjar Ni ett konstgrepp, i tanka att dermed undangömma det tadel, Ni slösar på Regeringen och förnämligast på den mannen, som nu så länge varit Minister för tryckfrihets-ärender? Ni borde dock finna, att detta tadel ej kan undfalla honom; och i sanning, m. H., behöfver Ni då att räkna på hans moderation. Han, som vid hvarje af de fem, eller minst fyra Riksdagar, vår tryckfrihet öfverlevvat, haft en ovilkorlig pligt att föreslå de ändringar, hvarigenom Konungen kunnat komma i tillfälle att lagligen hindra dessa missbruk, Ni omtalar, är framför alla den, på hvilken, i fall Ni har rätt, den beskyllningen faller, att hafva sorglöst lemnat Konungen i en belägenhet, der Han måste tåligt afvakta dessa missbruks utbrott." Omöjligheten att tilltro en så förtjent man denna vanvård af sitt embete vore ensam tillräcklig att öfvertyga mig, det er anklagelse mot Tryckfrihetslagen är grundlös.

(Forts. c. a. g.)

Yttrande af en Ledamot i Comitèen til reglerande af Statens Embeten och tjenster.

(Forts. från N:o 29.)

Den allmänna Lagskipningen bör ej hafva flere än 3:ne, och den oconomiska blott 2:ne instantier.

Alla Brottmål och Twistefrågor af juridicel natur, som förr hört till såkallade privilegierade Domstolar, hvilka nu alla måste försvinna, komma att öfverslyttas till de ordinarie Domstolarne, som då blifva

första Domstol på landet, eller i staden, samt Hof-Rätt och Högsta Domstolen. — Men vissa ämnen äro af den natur, enligt våra nu gällande Lagar, att de ej kunna slitas vid Domstol, såsom då någon klaggar öfver gjorde Skattläggningar på Heman eller Vattenverk, eller öfver beskattning, taxering m. m. Det är angeläget, att rättsfrågor emellan Staten och enskilde, af dylik natur, äfven varda afgjorde af oberoende Domare i andra och sista Instantien. Jag föreslår derföre, att Högsta Domstolen må tillökas med en Division, som ej får något samband med den nu varande, utan rätteligen blir en Högsta domstol för Oeconomie och Cameral-ärender. — Denna Högsta Domstol, som bör bestå af 6 Ledamöter, deraf 4 utgöra Domfört antal, när de om Beslutet ense äro, kommer att i allt blifva lika med nu varande Högsta Domstol i afseende på Ledamöternes benämning och Löne-förmåner, samt endast bero af Riksans Ständers Opinions-Nämd, och dessutom vara ansvarig för sina göromål inför Riksrätt, vid skeende åtal. Justitie Stats-Ministern blir Ordförande äfven för denna Division. Ledamöterna böra sig emellan lotta inkommande mål och dem föredraga.

Till Ledamöter böra utses Lagfarne Män; Dock måste åtminstone 2:ne Ledamöter alltid finnas, som förstå Cameral-ärenderna, af hvilka sistnämnde åtminstone den ena alltid bör vara närvarande. Staten skall upptaga aflöningen och Personalen för den Expedition, som för denna Division af Högsta Domstolen kan erfordras; äfven som en särskildt Instruction eller Reglemente skall utfärdas rörande de ämnen, som i berörde Domstol få upptagas och afgöras. Domsluten komma att förses med Konungens underskrift.

När Konungen och dess Ministrar ej vidare bli öfverhopade med Besvärs-mål och

rätts-frågor, utan få använda verksamheten på Regerings- och Administrations-föremål; så har man att vänta lyckliga följder af hvad snille och talang utveckla.

(Fortsättn. e. a. g.)

UTLÄNDSKA NYHETER.

Spanien. Bref från Madrid af d. 14 Mars. D. 9 herskade det djupaste lugn i hufvudstaden, efter constitutionens antagande af Konungen. Men munkarnas oförståndiga tillställningar, Inquisitionernas höghod och Jesuiternas tilltagsenhet — desse hoppas vi att snart se bortkörda — hafva väckt bekymmer och nästan oroligheter. Redan taltes om en contra-revolution; och hvad som, utom detta förhatliga ord, måste uppreta sinnena, voro de falska ryktena om Hertigens af Wellington ankomst, jemte den otroliga djerfbet, hvarmed Öfver-Post-Directören hade företagit sig att en hel dag uppehålla de depechier, som skulle afgå till landsorterna om händelserna här. Bekant var dessutom, att Inquisitionen framkastat hotelser att blott släppa en ringa del af sina fångar; att hon dag och natt confererade med Jesuiterna; att hon på visst sätt förklarar sig permanent, och att två af Loyolas häftigste söner hade företagit sig att låga ut i procession med trons stora standar. Oron blef allmän och på e. m. samlades 80,000 menniskor framför slottsbalconen. Då beslöt Konungen att utnämna den provisoriska Regerings-juntan (som nu i det hela kan anses föra styrelsen.) — Det försäkras, att manifestet till nationen är uppsatt af Konungen sjelf, som skall vara den ifrigaste anhängare af constitutionen.

Äfven StorInquisitorn har flytt. — Juntan tros komma att förordna själamässor öfver Lascy, Porlier o. s. v. — Om Grefven af Abisbal anförer Minerve Française ur ett bref från Madrid: "Henrik O'Donnell, Grefve af Abisbal, hvars lif blott är en väfnad af förräderier, som aldrig begått ett utan att genast tänka på ett nytt; O'Donnell, gunstlingen, hade förvärfvat Regeringens bevägenhet genom förräderi mot sina vapenbröder. Han arbetar på att blifva en Napoleon, eller åtminstone en Artigas, om han kan; han begärde pass till Barcelona, men tog en motsatt väg, förenade sig med sin bror och proclamerade konstitutionen." (i la

Mancha). Detta föranledde händelserna i Madrid Postens uteblifvande från Södra Spanien synes också härigenom förklaras (Denna har dock sedermera ankommit). —

Spanska beskickningarna hafva fått befallningar att för sina respect. hof tillkännagifva den lyckliga förändringen, och flere hafva redan påtänkt fester, till dess firande. — I Barcelona ämnade man i grund förstöra Inquisitionens mordkolor och på stället anlägga ett torg, som bär namn af Quiróga. Flera provincial juntor hafva beslutit att med jorden jemna de Inquisitionen tillhörande byggnader. — Sedan Riego inryckt i Grenada, hade han uppsökt Gen. Cruz Murgeon, slagit och tvungit honom att fly, hvarpå dennes truppar, 3000 man, förente sig med de segrande. — R. har derpå måst fly till Cordova, sedan det mesta af hans folk blifvit narradt från honom. I Sevilla uppstod imidlertid en resning och folket kallade honom till hufvudman för revolutionen i provinsen. — I Oviedo har revolutionen hufvudsakligen blifvit tillvägabragt af Studenterna, som d. 1 Mars beväpnade sig, lågade till trupparnas baracker och öfvertalte dem att göra gemensam sak — D. 10 Mar har äntligen Cadiz öpnat sina portar för arméen på Leon, sedan underrättelser om händelserna i Madrid ankommit. — D. 11 proclamerades constitutionen högtidligt. Oroligheter skola dock hafva förefallit, som kostat 60 personer (Gen. Compana, Gen. Valdez &c.) lifvet. Eguia har sjelf i Grenada proklamerat constitutionen och är kvar på sin plats. Samma medel försökte äfven Elio; men ingen ting kunde blidka det uppretade folket. Endast genom ett halft underverk räddades han undan det allmänna raseriet, af sin efterträdare, och insattes i förvar på slottet i Valencia. — General Castanos är häktad i Barcelona.

Många ändringar komma att ske i Spanska beskickningarna vid främmande hof. D. Perez de Castro lennar Hamburg, för att återgå till fäderneslandet, der han är nämnd till Minister för utrikes ärenderne efter Hert. af S. Fernando. Castro är känd såsom medlem af Cortes och verksam vid den nu antagna constitutionens stiftande. Till Paris går Hert. af Parque, efter Hert. af Fernan Nunez; Hert. af Frias till London efter Hert. af S. Carlos; Hert. af S. Fernando till Wien efter D. Cevallos; Don Torreno (Porliers sväger, f. d. medlem af Cortes och en af de största talare der) till Berlin efter D. Vallejo; till Petersburg (från Dresden) D. Salmon; till Dresden D.

Campuzana; till Neapel D. Luis de Onisse efter D. Labrador. -- Infanten D. Carlos är nämnd till Öfverbefälhafvare för National-arméen. -- Af alla främmande Ministrar i Madrid hade ingen ännu lyckönskat H. M. till den nya sakernas ordning, mer än Förenta Nord-Amerikanska Staternas.

Juntan sysselsätter sig i synnerhet med de störda financernas reglerande, till dess Cortes hinna samlas. Detta tros ske snart; rykten uppgifva till och med dagen till deras sammanträde, nemligen d. 15 Maji. Säkert är, att Juntan skrivit till Inrikes Stats-Secreteraren att föreslå Konungen Cortes's snara sammankallande, samt att Stats-Secreteraren d. 17 Mars svarat, det H. M. fullkomligt gillat detta förslag. -- Ett nytt Stats-Råd är utnämndt, bestående af: D. Joach, Blake (President) D. Pedro Agar; D. Gabr. Ciscar; Card. Bourbon; D. Andr. Garcia; D. Mart. Garay; D. Franc. X. Castanos; D. Jos. M. Almanza; D. Ped. Cevallos; Marques Pedrablanca; D. Just. Navarro; D. Jos. Aycinena; D. Ant. Romanillas; D. Franc. Requenna; D. Est. Varca; Sekreterare J. J. Luyando och J. M. Davila. -- Krigsminister, i stället för Alos, är Gen. Giron, Marq. de las Amorillas, Endast Salmon är, bland de gamla ministrarne, kvar på sin post. -- Genom en Kongl. Förordning är den 16 Mars för alltid bestämd att firas, såsom den; då 1812 års constitution först kungjordes.

Frankrike. Lagförslaget mot personliga friheten antogs d. 25 Mars i Pairernas kammar, med 121 röster mot 86, och flera föreslagna ändringar förkastades. Grefvarne Cornudet, Lanjuinais, Becker, Daru, samt Prinzen af Eckmühl talade emot förslaget. Dagen förut var en stor mängd liberala Pairer hos den sistnämnde, för att rådslå om medlen att trygga Fransmännens personliga frihet. -- Ryktet, att Decazes skall återkomma, utbreder sig allt mer; han skall vara beständ till Minister för Hof-Departementet. -- Lagförslaget mot tryckfriheten ventileras i båda Kamrarna. Bland de Pairer, som talat emot det samma, äro Chateaubriant, Prinzen af Eckmühl, Grefvarne Daru och Lanjuinais, Hert. af Broglie m. fl. -- D. 24 slutades hos de Deputerade den allmänna discussionen öfver tryckfrihets-lagförslaget; d. 26 resumerade Hr. Froc de la Boulaye de föreslagna förändringarne, och debatterne öfver

de särskilda paragraferna begynte och fortfara dagligen. Förslaget, att lagen blott skulle gälla till närvarande sessions slut, förkastades med 127 röster mot 113. "Det synes," sade Constant, "som hade våra Ministrar tagit råd af Inquisitorerne, hvilkas rike är slut i Spanien; de bereda oss en fullkomlig obscurantism." Äfven förslaget om lagens suspendrande under valen afslogs med stor pluralitet. -- Konungen har oförmodadt blifvit sjuk af gikt i magen. Ehuru sjukdemen ej hotar att blifva farlig, hafva dock fonderne fallit.

I Nantes har, bland yuglingarna, bildat sig ett slags assurance-förbund, för att gemensamt understödja och hålla skadeslösa alla dem, som, i kraft af lagen om personliga friheten, blifva häktade.

England. D. 24 Mars var stor cour hos Konungen, då Gen. Lieutnanten Frih. Björnstjerna, jemte Kongl. Svenska Ministern Frih. Stjerneld och ganska många andra främmande sändebud, hade audience och aflade sorgebetygelse öfver Kon. Georg III:s död samt lyckönskning öfver H. M. nuv. Konungens uppstigande på thronen. -- Drottningen ämnar sig nu till England och har redan träffat anstalter till sin resa.

D. 25 slutade valen för Westminster. Burdett är vald med 5327 röster och Hobhouse med 4882; Lamb gick således miste, men hade 4436 röster. -- Brougham har gått miste vid valet för Westmorland. Lord Lowther och Öfverste Lowther blefvo valde.

Special commissionen har begynt sitta öfver Thistlewoodska målet. Stora Juryen har funnit anklagelserna äga rum (found true bills). -- Efter ett tio dagars förhör har Juryen i York förklarat Hunt (och flere af de med honom anklagade) skyldig till att hafva hållit olaglig folksamling och velat reta Konungens trogna undersåtare till hat och förakt mot Regeringen. De brottslige skulle ställa ytterligare borgen för stilla och lagligt uppförande i sex månader. Hunt vill nu inför Kungsbench anställa talan mot Verdictets (jurydomens) laglighet.

Tyskland. Konungen af Würtemberg tänker förmåla sig med sin släktinge, Prinsessan Pauline af Würtemberg. -- D. 27 Maji sammanträdde Storhertigdömet Hessen Darnstadt's Ständer.

STOCKHOLMS COURIER

Måndagen den 17 April.

Sine ira, studio et metu.

*I anledning af Stockholms Postens yt-
randen uti N:o 80.*

(Forts. från N:o 30.)

St. P. "Ännu hafva visserligen endast
"några begångna misstag af en enda Avis-
"skrifvare — —"

St. C. Förlåt m. H., Ni menar väl
Frihetsvännens utgifvare? Har Ni Er be-
kant det utslag, hvarigenom misstagen äro
förklarade verkliga? Ty man har hört, att
saken skall vara under Domstol. Har ut-
slag ännu ej fallit; så tillåter Ni, att jag
ännu innehåller med ömdöme, hvem som
misstagit sig, han eller Ni.

St. P. "Ännu hafva, säger jag, vis-
"serligen endast några begångna misstag
"af en enda avisskrifvare gifvit honom an-
"ledning till undersökning af ett enda De-
"partements handlingar, hörande till ett af
"de militairiska verken, och då detta ef-
"terletande var påkalladt af dess sjelfför-
"svar, har det icke kunnat *), ej heller
"blifvit honom vägradt; men med samma
"rättighet, som öppnar honom vägen till
"alla i militaire contoiren förvarade hand-
"lingar utan undantag, äger ju hvar och
"en annan lika tillgång till de anstalter,
"Konungen kunnat vidtaga till Rikets sä-

"kerhet, vare att dermed mätta sina läsa-
"res nyfikenhet, eller för att tillfredsställa
"en med Rikets läge mera oförenlig forsk-
"ningsanda, den att hos utländningen ockra
"med dess hemligheter?"

St. C. Bästa Herr Stockholmspost, ert
språk är obegripligt. *Vare, att dermed
mätta sina läsares nyfikenhet* — hvart
syftar detta *vare?* och hvems läsare me-
nar Ni? Står det ej så, som skulle det
vara Konungens läsare? — och sedan:
*forskningsandan att ockra med Rikets hem-
ligheter!* kallas detta en forskningsanda?
*Vidare: en med Rikets läge oförenlig forsk-
ningsanda!* en verklig hieroglyph — och
slutligen frågtecknet! Deri ligger säkert
hemligheten; men för mitt begrepp blir me-
ningen ej bättre med än utan frågtecken.
Förlåt, att jag grälar om småsaker; men
det är verkligen icke mitt fel, att jag ej
vet, hvad Ni menar. Jag ser blott åter
en brist på detta dagliga bröd i litteratu-
ren, hvarom man icke alltid kan lemna
omsorgen åt andra, ehuru mycket man må
förakta dem, hvilkas yrken ej medgifva sär-
deles eftertanka på annat.

Af det begripliga i ert yttrande ser
jag imedlertid, att Ni respekterar behovet
af sjelfförsvaret. Var det icke härpå, Ni
syftade, då Ni ofvanföre talte om "skenet
"af en med flit tillställd rättegång?" Huru
skola dessa begge ställen förlikas? Ena

*) Hvad har det icke kunnat?

gången vill Ni bevisa, att skenet af en tillställd rättegång ej bör gifva någon rätt — andra gången äro en rättegång och behof af sjelfförsvär tillräckliga skäl, att intet efterletande kan vägras, och Ni medgifver uttryckligen, att med samma rättighet, som hindrar vägran i detta fall, äger hvar och en annan lika tillgång — och tillgång ej blott till detsamma, som den i rättegång invecklade fått, utan till ännu något annat, nemligen till "de anstalter, Konungen kunnat vidtaga till Rikets säkerhet." Ni samtycker ju, att jag begriper häraf, så mycket jag kan?

Inedlertid, om jag ville fråga Er, huruvida den Avisskrifvaren, Ni omtalar, skulle fått samma tillgång till handlingarne, i fall han ej anmält sig förr än det Kongl. Brevet kommit, så skulle Ni nödgas svara ja, om Ni ej ville begå en ny motsägelse; ty då ni grundar hans rätt på sjelfförsväret; så är denna rätt lika stor efter som före det Kongl. Brevet. När åter hvar och en annans rätt är lika stor som hans; så är äfven hvar och en annans rätt lika stor efter som före det Kongl. Brevet. Kan ni nu säga mig, hvad vi disputerar om? Sedan Ni medgifvit mig allt detta; hvilka missbruk är det då, som det Kongl. Brevet, efter er tanka, skall förebygga?

För min del tror jag icke, att blotta behofvet af sjelfförsvär skulle gifva rätt att åtkomma handlingar, hvilka i sig sjelfva ej vore åtkomliga. Ni får icke upptäcka Rikets hemligheter, om Ni ock är förlorad genom deras döljande. Häre ligger således icke skälet, hvarföre Avisskrifvaren fått — och lika med honom alla andra skola få — tillgång till de handlingar, han begärt. Det ligger deri, att hvad han begärde var i Tryckfrihetsförordningen uttryckligen tillåtet. Detta är, hvad Ni måste vederlägga, om Ni vill säga, att Ni vederlagt mig.

St. P. "I andra länder, äfven i dem, "der tryckfriheten är mest obegränsad — —"

St. C. För att kunna vara det, måste den åtminstone på något ställe vara simpelt obegränsad — —

St. P. "Finnes, såsom vilkor för dess "bestånd, ingen så beskaffad rätt, som den "i fråga varande."

St. C. Hvilka rättigheter som äro vilkor för tryckfrihetens bestånd, eller icke, derom har jag ej yttrat mig. Men att dess bestånd vacklar i den mån, Tryckfrihetslagen ej hålles i helgd, det synes mig ganska begripligt. Ett större ingrepp kan göras med samma rätt, som ett mindre.

St. P. "Vore den allmänt vedertagen; "så skulle törhända den, mera än något "annat medel, afböja de stridigheter stator "imellan, som kosta menskligheten så mycket blod och så många tårar."

St. C. Och detta vore ju ganska lyckligt?

St. P. "Tider hafva funnits (deras minne lefver ännu) — —"

St. C. Ja, tidernas minne lefver. Äfven vår tids minne kommer att lefva. Olycklig den, som satt en fläck på sitt namn, i fall det ej dött med honom. Men framför allt olycklig den, som nu öfverlemnar åt efterverlden ett namn, befläckadt af synden mot tiden — han dömes strängare hädanefter.

St. P. "Tider hafva funnits," säger jag, "då vårt fädernesland af dylika offentliga gjorda planer och noggranna uppgifter på "medlen till deras utförande hade kunnat "draga en af ingen misskänd väsendtlig "nytta;" — —

St. C. Och detta hade ju varit ganska lyckligt?

St. P. "Men oakadt de liberalitetsgrunder, som utmärka den närvarande tiden, tror jag likväl, att reciprociteten i

"detta fall blir svårast att Stater imellan
"tillvägabringa."

St. C. Men om det är sannt, som jag
ofvanföre anmärkt, att numera inga hem-
ligheter finnas, så äfventyrar man ej hel-
ler något vid att följa "tidens liberalitets-
grunder" och derigenom gifva sig rättighet
att fordra en "reciprocitet, hvaraf man kan
"draga så väsendtlig nytta, och hvilken mer,
"än något annat medel, skulle afböja de
"stridigheter stater imellan, som kosta mensk-
"ligheten så mycket blod och så många
"tårar."

För öfrigt har jag gjort mig den tan-
kan om saken, att då de handlingar, som
finnas uti General-adjutants-expeditioner-
ne, Krigs-Collegium och Förvaltningen af
Sjö-ärenderne, icke innehålla Kongl. Maj:ts
nådiga beslut i andra fall, än då Kongl.
Maj:t låtit desamma utfärda och således
funnit godt att sjelf göra dem offentliga;
kan man genom all möjlig kännedom af
dessa verks handlingar aldrig tro sig full-
ständigt underrättad om "de anstalter,"
hvilka, såsom Ni uttrycker Er, "Kongl. Maj:t
"kunnat vidtaga till Rikets säkerhet." Stats-
rådets Protokoller och handlingar, dem man
ej äger rätt att trycka eller känna, kunna
innehålla totala förändringar af hvad som
visar sig i de andra handlingarna. Om nå-
got blott ur dessa meddelas; så kan man
ej utgifva det för någon sådan kännedom,
som den skulle önska, hos hvilken man
företoge sig att ockra med rikets hemlig-
heter. Säkrare vill denne vara på sin sak,
och andra vägar nyttja han, att förskaffa
sig underrättelser, i fall han behöfver dem.
Blotta begreppet derom, att handlingarne
äro offentliga, gör, att han deri ej söker
hemligheter. Först när man döljer dem,
kan han möjligtvis blifva nyfiken och tro
det vara af någon vigt att få de underrät-
telser, han olofligen måste åtkomna.

Ss. P. "Det har förundrat mig att fin-
"na uti edert Dagblad den af mig här gran-
"skade uppsatts — —"

St. C. Ja, m. H., *granskning* kan man
kalla, hvad man behagar. *Förundra sig*
kan man också öfver hvad man behagar,
allt efter som de saker äro beskaffade, hvar-
öfver man *icke* förundrar sig — —

St. P. "— — helst detta blad hittills
"visat en opartisk tillgifvenhet för sanning
"och rätt och ett sundt omdöme."

St. C. Frukta icke, att detta ändrar
sig, så vida ej det sunnda omdömet någon
gång, mot min vilja, skulle svika. Likväl
torde jag, utan förmätenhet, kunna äga nå-
gon trygghet i detta afseende. Mången,
som förundrar sig just öfver tillgifvenheten
för sanning och rätt, tror icke, huru myc-
ket omdömet sundhet beror af denna opar-
tiska tillgifvenhet. Hon bringar någon gång
på skam den mest uppöfvade skarpsinnig-
het; och när den, som inlåter sig i det
öfvermenskliga företaget att förfäktas orim-
ligheter, på köpet är en stympare, lättsin-
nig, kortsynt, oförmögen af all samman-
bindning och all verklig granskning; hvad
figur skall han icke göra emot nitet för
sanning och rätt, i fall detta nit ej är blindt
på begge ögonen? Hvad figur, framför allt,
skall han icke göra i ett tidehvarf, länge-
sedan tröttnadt vid sofismerna, som sett all
konst fruktlöst uttömas, och der alla sin-
nen öppnat sig för sanningen!

St. P. "Nitet att gagna bör ej miss-
"kännas, till och med när det irrar sig
"som mest; men det gifves likväl gränser,
"dem endast ett missförstådt nit öfver-
"träder."

St. C. Alldeles, m. H.; men hvad skall
man göra åt det missförstådda nitet, som
öfverträder gränserna, i fall det icke är nå-
got annat, än det nit, som irrar sig, och
som icke bör misskännas? —

St. P. "Jag hoppas för öfrigt, att den enda påföljd eder artikel må hafva, blir att öfvertyga Eder sjelf, att om Styrelsen nyttjar sin makt i afsigt att förhindra några nyfikna att om statens hemligheter råda, så är det endast af en rättvis ömtålighét för Rikets säkerhet, hvars försvar och beskydd äro henne af pligt ålagde."

O."

St. C. Jag kan ej neka, att jag hoppas något mer. Jag hoppas, till och med, kunna nu öfvertyga Er, m. H., att när man undersöker frågan, hvad makt Styrelsen äger, kan man ej till något bevis använda den satsen, att Styrelsen gjorde rätt, som nyttjade sin makt. Att Styrelsen nyttjar sin makt, dervid är visserligen ingen ting att påminna. Men som Styrelsen består af människor; så antager Grundlagen möjligheten deraf, att Styrelsen någon gång misskänner gränsen för sin makt. Och dertill berättigar oss samma lag att fritt inför allmänheten undersöka Styrelsens steg, likasom alla andra föremål för mänsklig kunskap. Vi undersöka då, hvad makt lagen gifvit eller icke gifvit åt Styrelsen. Vi få motsägelser, såsom jag nu fått af Er, m. H., och sedan tvisten är slutad, om ej förr, dömer allmänheten öfver oss. Men vaktom oss att någonsin, i dylik tvist, förutsätta, det Styrelsen kan nyttja den makt, kvarom vi tvista; ty derigenom skulle vi förutsätta, att denna makt kan nyttjas, ehvad den är laglig eller ej, och således nyttjas äfven emot lagen. Och detta förutsättande, läser Ni finna, står icke tillsammans med någon undersökning, huruvida en Styrelse handlat rätt.

Om Ni nu, m. H., ej vill erkänna Er vederlagd — hvilket jag visserligen icke förväntar — så torde Ni finna Er föränlåten att fortsätta tvisten, eller åtminstone förklara, såsom någon gång med för-

del brukas, att Ni ej finner någon vederläggning af nöden, utan litat på en vördad allmänhets urskillning att icke förledas af mina resonementer, dem Ni då efter behag kan belägga med namn af sofismer, svängningar, undflykter, och framför allt af detta makalösa *vrängda framställningar*, som duger att nyttja om all ting, när man ej kan bevisa, hvari felen, miss-tagen, osanningarne ligga. Använder Ni denna sista benämning; så ger Ni dermed tillkänna, att jag kunde vara fast för Kämnerrätten, om så nödigt funnes, och att jag bör anse för en nåd, om jag slipper det.

Men hvad parti Ni nu helst må taga, utom det att tåga och låta folket tänka, hvad det vill; så kan det vara nyttigt, att Ni känner, hvad som i verkställigheten följt på det omtvistade Kongl. Brevet. Detta kan Ni, såsom den der förfäktar hvad som skett, ej underlåta att efterfråga och utreda; och det måste således blifva intressant för Er att af det protokoll, jag nu vill lägga för edra ögon, inhämta, huruledes Herr Presidenten i Kongl. Krigs-Collegium, på grund af det Kongl. Brevet, sträckt den honom anbefalldes särskilda vård till alla documenter och handlingar, som från Kongl. Collegium kunna utbegäras, och sjelf, utan något deltagande af Högberänte Collegium, förordnat, hvad som dervid bör iakttagas, samt endast funnit för godt att in pleno gifva det Höglofl. Kongl. Collegium detta sitt förordnande tillkänna. Ett sådant steg bör Ni nu äfven försvara, och bevisa, att de handlingar, som böra särskilde vårdas af Herr Presidenten, och endast äro sådana, hvilkas kungörande kunde medföra våda för Rikets säkerhet, ej kunna så vårdas, som föreskrifvet är, med mindre Herr Presidenten vårdar hela archiverna, hvari dessa handlingar ligga, och hvaraf de utgöra förmod-

ligen blott en ringa del. Ty Ni bör ådägalägga, att meningen af det Kongl. Brefvet ej kunde vara, att dessa vådliga handlingar skulle afskiljas och sättas i ett särskildt archiv, för att af Herr Presidenten *särskildte vårdas*, (såsom orden lyda) utan att hela det Kongl. Krigs-Collegium borde tillstängas för allmänheten och ingenting derifrån kunna utbegäras, i kraft af Tryckfrihetsförordningen, eller annorlunda än efter Herr Presidentens ompröfvande samt efter omständigheterna skeende underdåniga hemställan. Se här detta omförmälte

Utdrag af Protocollet, hållit i Kongl. Maj:ts och Rikets Krigs-Collegii plenum den 27 Mars 1820.

S. D. Föredrogs Kongl. Brefvet af den 7:de i denne månad, med förkunnande deraf, det Kongl. Maj:t för Statens intresse funnit nödigt förordna, att sådane Försvarsverket angående handlingar, som finnas uti Krigs-Collegii, Förvaltningens af Sjöärenderne Archiver, Canzlier och Contor, samt i General-Adjutants-Expeditionerne för Arméen och Flottorne, hvilkas kungörande kunna medföra våda för Rikets säkerhet, skola af Presidenten i Krigs-Collegium, Chefen för Förvaltningen af Sjöärenderne och Konungens General-Adjutanter för Arméen och Flottorne särskildt vårdas, samt att intet document deraf får utlemnas till någon, ehö det vara må, innan Kongl. Maj:t, uppå gjord underdånig anmälan, nådigt tillstånd dertill meddelat. Vederbörande föredragande hos Kongl. Maj:t likväl obetagit, att begära och erhålla de upplysningar, som för ärendernas föredragning kunna behövas.

Efter uppläsande häraf, gaf Herr Grefven och Presidenten Kongl. Collegium tillkänna, att enär några documenter eller handlingar från Kongl. Collegium utbegäras, bör sådant hos Herr Grefven och Presidenten

anmälas; som, i händelse de skulle vara af den beskaffenhet Kongl. Brefvet af den 7 i denne månad omnämner, då vill hos Kongl. Maj:t derom göra underdånig hemställan.

Och hvarom Herr Grefven och Presidenten nu tillika anmodade Kongl. Collegii i Plenum församlade Herrar Ledamöter, att Betjeningen i Canzlien och Contoren underrätta till behörig efterrättelse.

I öfrigt skulle Kongl. Brefvet med Departementerna communiceras. År och dag föreskrefne.

In fidem Protocolli
ARV. H. STENIUS.

INLÄNDSKA NYHETER.

Under d. 20 Januarii har, i anledning af Kongl. Götha Hof-Rätts underd. hemställan om ökad antal af Ledamöter, Kongl. Maj:t beslutit, att en ny Hof-Rätt för Skåne och Blekingen skall inrättas i Christianstad. Kongl. Maj:ts Högste Domstol har med underd. utlåtande inkommit, som åter i Stats-Rådet blifvit anmaldt d. 15 Mars och handlingarne i nåder remitterade till K:gl. Stats-Contoret, som äfven underd. utlåtande afgifvit, i afscende på utfinnande af medlen till stat för den nya Hof-Rätten. Stats-Contoret har yttrat, att några medel på Riksstatens hufvudtitlar väl icke vore direkte att tillgå; men att sådane förskottsvis kunde presteras, tills Riksens Ständer hinna sammankomma, hvilken tidpunkt också Stats-Contoret föreslår att afvakta, innan något definitivt afgöres i frågan. Den föreslagna personalen utgöres af en President, två Hof-Rätts-Råd, tre Assessorer, en Secreterare, en Advocat-Fiscal, två Fiscaler, två Notarier, en Actuarie, tre Cantzlistor, en Vaktmästare och två Hof-Rättsposter; hvarför årliga kostnaden upptages till 15,928 R: d 11 sk. 6 rist, oberäknade expence-medlen. Stats-Contorets underd. Utlåtande inkom förl. Thorsdag. Landshöfdingarne i Jönköping och Christianstad hafva yttrat sig om hus-hyrornas förhållande i båda dessa städer, och förslag om inköp af erforderliga hus i den sistnämnda hafva inkommit.

Fråga skall vara väckt att förändra Konungens eget värfvade Regimenter till Artilleri. Kongl. Maj:t har dock ännu icke fattat sitt nådiga beslut i ämnet.

Sistl. Onsdag d. 12 satt jury öfver målet mellan Gen. Lieut. Grefve Lövenhjelms och utgifvarn af den indragna tidningen Frihetsvännen, som blif srikänd.

UTLÄNDSKA NYHETER.

Spanien. Hela Riket är lugnt, utom Cadiz, der förfärliga uppträden ägt rum. Ett Bref derifrån af d. 14 Mars innehåller: "D. 9 tillkännagaf General Capitainen (Freyre), att constitutionen skulle följande dagen högtidligt proclameras; men just som alla glada väntade derpå, begynte trupperne oförmodadt att skjuta på det obehäpnade folket, och mord, plundring o. s. v. räckte ohinderade ända in på natten. Vid pass 500 menniskor blefvo offer för en exempellös, icke retad grymhet; och det var rätt lyckligt, att endast få soldater inträngde i husen. Lugnet är ännu icke återställt, emedan befälhafvarne icke kunna eller icke vilja hvarken bestraffa eller i ordning hålla soldaterna, och invånarne äro fulla af hämnde-tankar. På göromål tänkes naturligtvis icke; alla portar äro stängda, och blott ett strå rör sig, springa alla i ångest hem. Ett bedröfligt tillstånd! och det värsta, att man ej ser något slut derpå!" Monitoren deremot framställer berättelsen så, att trupperna d. 10 gjort upplopp, spridt sig rasande kring gatorna, förstört allt hvad de träffat, uppsagt Freyre lydadt och anklagat honom för förräderi mot Konungen; mördat sina officerare, som ville hindra dem; att Freyre dragit sig tillbaka till P. Sta Maria, der han lät sina trupper besvärja constitutionen; att marinen aftonen förut höll med honom, och att flottan saluterat trupperna på Leon, hvar på desse svarat med sitt artilleri från S. Fernando och Caraccas. Andra berättelser framställa förloppet så, att Freyre inbjudit Quiroga till bivitystande af ceremonien, då constitutionen skulle proclameras, men att Q. svarat, det han endast åtföljd af sin armée ville komma in i staden; att folket följande dagen genomlopp gatorna under rop: lefve constitutionen! då en bataljon af garnisonen gaf eld på detsamma; att invånarne gjorde motstånd och drefvo de angripande tillbaka; att Valdez och Compana omkommit. Bref från Sevilla af d. 11 innehålla, att Cadiz's förnämsta invånare skickat en deputation till Ståthållarn, Gen. Valdez, för att begära constitutionens förkunnande, men att denne haft den grymheten att befala de deputerades afrittande; hvarföre folket re-

ste sig i massa och, efter en blodig strid, öfvermannade garnisonen. Öfver denna ohyggliga katastrof och dess auleddning hvilat ännu mörker.

Rykten förmåla, att Cadiz af sin Gouverneur och garnison hålles Konungen tillhanda såsom oinskränkt, men icke såsom constitutionel, och att garnisonens insubordination är en masque, bakom hvilken andra afsigter agera.

Tvåne Kongl. Förordningar om financerna hafva utkommit. Den förra innehåller: att Konungen alltid önskat skilja förvaltningen af allmänna krediten från förvaltningen af skattkammaren, men trängande omständigheter hade hindrat det; att H. M. nu icke ville dröja ett ögonblick att verkställa detta i 355 Art. af den besvurna constitutionen föreskrifna skiljande; hvarföre de af Cortes förut tillsatta förvaltare af allmänna krediten, D. Bernardino Temes y Prado och D. Ant. Barata, åter insättas i embetsutöfning. Den sednare förklarar, att som Cortes ärligen böra bestämma beloppet af skatterna, men statsbehofvens betäckande fordras för ögonblicket, så hade H. M., med Juntas råd, beslutit, att det nuvarande beskattningssystemet bibehålles, tills Cortes sammankomma, hvartill anstalter redan vore träffade; hvarföre Finance-Juntan, som ingalunda är inconstitutionel, fortfar i sin verksamhet och kommer att utarbete en financeplan, som skall föreläggas Cortes. — Desse sammanträda i Julii, såsom numera är bestämdt, och komma att bestå blott af 140 å 150 personer. — Af de Ministrar, som nu afträda, blifva Hert. af S. Carlos och D. Labrador troligen icke vidare insatta i några offentliga embeten. — Hert. af Infantado har, i ett bref till den provisoriska juntan, uttryckt sin harm öfver de smädeliga rykten, hvilka blifvit utspridda, såsom vore han en egentligen så kallad Servil. — Medlemmarne af det beliga officium (inquisitionen) hafva blifvit återskickade till sina vederbörande kyrkor, emedan alla innehaft andliga sysslor vid ett eller annat Capitel. — Äfven Jesuiterne vilja numera gå in på constitutionen. De säga, att deras kall har icke något gifvet sammanhang med det eller det regeringsättet. Man vill imedertid icke veta af dem, och finner dem alldeles öfverflödiga vid uppfostran; några äro för gamla, några för unga. — Det säges, att Erkebiskopen och Domcapitlet i Saragossa vägrat besvärja constitutionen. Vid underrättelsen derom, skall Konungen hafva sagt: Nå, så fins då ett Erkestitt att bortgifva. I allmänhet skall H. M. vara föremål för den utmärktaste kärlek hos folket. — Det talas om en förestående beskickning af com-

missarier från provisoriska juntan till de särskilda ultramarinska provincerna, för att försöka en återförening med moderlandet. Man smickrar sig med framgång, sedan Spanien blifvit en constitutionel monarki. Alla af Cortes för tilltatta Xefes politicos (prefecter) äro åter insatte. Äfvenså är Secreterare-embetet vid Cortes åter inrättadt, och dess bureauer, sigill, papper och constitutionens original detsamma tillställde. Alla fornda tjänster äro besatte.

Orsaken hvarföre den gamle, förut så högt älskade, Castanos fallit i folkets ogunst var den, att innan underrättelserna om hvälningen i Madrid hunnit till Barcellona, hade der redan visat sig spår till resning, hvilken C. ville hindra och derföre lät kläda i uniform en hop tiggare och sjöfolk, dem han instack bland soldaterna, för att öka deras antal. Trupparne upptogo detta ganska illa, och oviljan var allmän, då d. 9 Mars mer än 3000 unga borgare beväpnade förenade sig med dem. I detsamma kom underrättelsen om revolutionen i andra städer, och folket stod ej mer att styra. Den redan omtalta scenen, då C. och Biskopen på balconen besvuro constitutionen, följde derpå, och d. 13 utbröt folket mot C. — Befallning skall vara gifven att skilja Gr. Abisbal från allt befäl, och han tros blifva utan allt inflytande på Spaniens öde, så snart han öfverlemnas åt sig sjelf. — Mina skall hafva uppsnappat en vigtig brefväxling mellan Spanien och Frankrike. — Genom Bayonne har från Spanien kommit en, som det synes, mycket betydande person, som förmodas vara "Hans Barmbertighet Stor-Inquisitorn" (detta är hans titel). Han medförde flera rustvagnar, som lära hafva varit lastade med det hel. officii handlingar och effecter.

Tidningarne meddela underrättelse om en viss Michel Solano, Pastor i Esco i Arragonien, som, efter att i 50 år hafva delat sin tid mellan speculation och Nya Testamentets läsning, föll på ett religionssystem, som skall vara nästan fullkomligt öfverensstämmande med det Lutherska. Detta meddelade han sin Biskop och blef derföre år 1798 kastad i Inquisitionens fängelser. Derifrån undkom han; återvände likväl och dog 1805 — förklarad för vansinnig.

Tyskland. Storhertigens af Hessen Darmstadt Förordning om landets representativa författning innehåller hufvudsakligen följande: Art. I. Ständerne i Vårt Storhertigdöme skola bilda 2:ne kamrar. II. Första kammaren skall bestå: 1:o af Prinsarne af Vårt Storhertl. hus; 2:o af Capita för

Ståndsherrliga familjer; 3:o af Seniorn i Friherrliga familien von Riedesel, som hittills beklädt den ärofulla värdigheten af Hessisk Arfmarskalk; 4:o af Katholska Lands-Biskopen; 5:o af en Protestantisk Prest, som Vi skola utnämna på lifstid, med värdighet af Prélat; 6:o af Lands-Universitets-Kantzlern eller dess Vikarie; 7:o af sådana utmärkta Statsborgare, som Vi kalla dertill på lifstid. Vi skola icke utsträcka dessa utnämningar öfver ett antal af Tio medlemmar. III. Andra kammaren skall bestå: 1:o af Sex Deputerade, som den i Vårt Storhertigdöme med fast egendom fullbesutne adeln utnämmer inom sig sjelf; 2:o af Tio Deputerade från de städer, hvilka Vi, för handels intressen eller för att hedra gamla aktningvärdas minnen, härmedelst meddela särskild egen valrättighet (namnen på städerna följa). 3:o af 34 Deputerade, hvilka, efter Val-Districterne, väljas af städer, som ej blifvit försedde med särskild valrättighet, och af församlingar. IV. Till begge kamrarna halva medlemmarne af Vårt Hemliga Stats-Ministerium och de Landtdags-Kommissarier, som af oss framdeles blifva utnämnde, fritt tillträde utan rösträttighet. X. Alla val skola ske för sex år; men det är ej förbjudet att, efter denna tids förlopp, återvälja de förut valde på ytterligare sex år. XII och XIII. Vi skole, åtminstone hvar tredje år, församla Våra trogna ständer. XV. Den nya Finance-lagen, hvilken alltid skall gälla för tre år, skola Vi, utan Våra trogna Ständers samtycke, icke sätta i verkställighet. XVI och XVII. Ehuru Vi, genom stadgandet i XV artikeln, bereda Vårt folk säkerhet, att inga nya pålagor, innan Ständerne blifvit öfvertygade om deras nödvändighet, kunna påbjudas, och ehuru Vi bifoge den ytterligare försäkran, att Vi, hvad de särskilda beskattnings-metoderne och sättet för deras fördelande beträffar, gerna skola emottaga Våra trogna Ständers anföranden, och, så vida de äro passande och utförbara, icke vägra dem vår sanction; kunna vi likväl, å andra sidan, icke göra Statens existens och lagliga förbindelsers uppfyllande beroende af en Ständernas ovillkorliga vägran af skatters bevilljande. Vi förordna derföre i detta hänseende, likväl med den innerliga önskan, att vi aldrig måtte komma i nödvändighet häraf göra bruk, följande: 1:o Om ingen förening med Ständerne kan tillvägbringas i afseende på den nya bevillningen, så kommer den gamla, såvida de i densamme fastställde utlagor icke äro bestämda för ett tillfälligt och redan vunnet ändamål, att ytterligare gälla för det följande året, under loppet hvaraf Wi skola påbjuda en ny Ständsförsamling med nya val. 2:o Om Ständerna skulle vä-

gra den nödvändiga beivlingen för uppfyllandet af nya, på Våra förpligtelser mot Tyska Förbundet, grundade förbindelser, såsom i händelse af ett krig, så blifva Wi berättigade att utskrifva de för uppfyllandet af dessa förbindelser erforderliga summor, hvaröfver Wi skola låta afgifva offentlig redogörelse. XVIII. Totala Statskulden skall garanteras genom en särskild lag, som vi skola låta förelägga Våra Ständer, och genom inrättandet af en särskild amortisementsanstalt för Statskulden. XIX. Statskuldens förökande skall, utan Våra trogna Ständers samtycke, ej äga rum. XXIV. till XXVI. Våra Ständer äro oss icke ansvarige för det sätt, hvarpå de utöfva sin fria omröstningsrätt. Deremot skyddar lagen för den fria yttrande rätten, icke mot åtal för smädelse.

Hannovers Ständer hafva fulländat sina arbeten och äro ajournerade. — Den förtjente målaren Kügelgen har blifvit mördad i Dresden.

Frankrike. Konungens hälsa är återställd. *Tryckfrihetslag-förslaget* är, med förkastande af alla ändringar, d. 30 Mars af de Deputerades kammare antaget med 136 röster mot 109. Denna lag torde komma att kungöras just på den dagen, som i Franska Almanackan heter "jour des tenébres." Chateaubriand hade i Pairernas kammare talat mästerligt mot förslaget; och en tidning anmärker, att "det händer honom, såsom Donquixote, som talte de förståndigaste saker, då han var fri för sin fixa idé." Royer Colard höll ett kraftigt tal i Dep. Kammaren, och sade, bland annat: Hvilka faror som ock må hota monarkien, så kunna de endast ökas genom ett förbund med privilegiernas förfäktare. Monarkiens kraft bor i dess eget hjerta och i folkets kärlek, och denna är outömlig, om man begriper att bruka den." — I Palais Royal säljas spatserkäppar, hvilkas knapp bildar ett negerhufvud med ett lås för munnen. Dessa käppar kallas "Canues à la Pasquier." — Sista Livraisonen af le Conservateur är utkommet. Le Constitutionel, äfven som la Renommée, hade annonserat, att de emottoge subscriptioner till understöd för dem, som kunde blifva häktade i kraft af den nyss antagna lagen om personliga friheten. Genast skedde en stor mängd subscriptioner och bland andra af 51 Deputerade. Nu äro, i Réunion Lafitte, fem commissarier af detta understödsförbunds conseil utnämnde, hvilka skola söka att bilda utgreningar däraf i Departementerna. Ett

Central-Förvaltningsråd skall leda de reclamationer, hvilka kunna komma att göras mot Ministrarnes, till sådana häktades förmån. —

Några Ultras tala redan om ånger och bekymmer för framtiden. De hade satt all ting i beredskap, för att bemäktiga sig de viktigaste och indräktigaste platsar; nu skryta de af sin oegennyttan, nu vilja de ingen ting annat än nationens lycka. Hade vi, sade nyss Hr. de Corbières, förutsett händelserna i Spanien, så hade vi icke röstat för personliga frihetens suspension.

England. Då Hobhouse var vald för Westminster och höll sitt tacksägelse-tal, yttrade han: Ert val, hvarigenom två radicaler (han och Burdett) komma in i Parlamentet, skall stå som en vigtig händelse i Westminster's annaler. — Upploppet i Culrain är stilladt genom en prests förmaningar. — Ett Engelskt skepp har pressat en matros ifrån ett NordAmericansk. Detta har föranlett till en häftig brevväxling.

Italien. Bref från Turin säga: Man talar nu mer ej om att förstöra den stora Pobryggan och andra offentliga inrättningar, emedan Bonaparte lätt anlägga dem; utan att bibehålla det goda från hans tid. De förut bortkörde lärde återkallas och användas. Det ofördelaktiga för landtmannen, som lagarna innehöllo i afseende på förpaktningar, afskaffas. Skatterne äro redan minskade och jemnare fördelta, och Adels privilegium ett uteslutande bekläda officers-platsar är afskaffadt.

America. Ingen ting är ännu afgjort angående Förenta Staternas förhållande till Spanien. — En ny Navigationsact är redan antagen af Representanternas hus; och om den äfven antages af Senaten, så förfaller den af d. 18 April 1818. Denna nya förbjuder, vid confiscation af skepp och last, Americanska fartyg, som komma från Englands besittningar i America, att inlöpa i Förenta Staternas hamnar; likasom alla nämnde staters skepp att till dessa Engelska besittningar utföra NordAmericanska producter eller manufacturer. — Representanternes hus antog d. 1 Mars Missouribillen, med en clausul, att slaveriet var förbudet. Detta förkastade Senaten. Åter uppstod en varm debatt häröfver hos Representanterna, men som ändtligen fogade sig, så att slaveriet nu är tillåtet i den nya staten. — Marylands lagstiftande församling har, vid högt straff, förbudit allt försäljande af lotteri-sedlar.